

Ks. Konrad Keler SVD

IV SESJA PLENARNA KATOLICKIEJ FEDERACJI BIBLIJNEJ (BOGOTA 1990)

Zbliżający się koniec drugiego tysiąclecia obfituje w wyjątkowo dużą ilość nowych wydarzeń. Intensywność ich przeżywania zwiększają środki społecznego przekazu, które mocno zdominowały nasze codzienne życie. Zauważa się, że nauka penetruje nawet najbardziej dotychczas strzeżone dziedziny życia jednostki takie np. jak poczęcie i narodziny człowieka czy jeszcze do niedawna niedostępną przestrzeń wszechświata. Proces automatyzacji i internacjonalizacji produkcji oraz handlu światowego prowadzi z konieczności do zmiany stosunków pracy i organizacji systemu ekonomicznego. Na płaszczyźnie politycznej najbardziej znaczące wydają się być zmiany, które zachodzą w Europie Wschodniej i Środkowej, gdzie w krótkim stosunkowo czasie nastąpiły radykalne przemiany polityczne, które uświadomiły ludziom kruchość systemów politycznych i zmuszają do korekcy przewidywań przyszłości. Kraje tak zwanego Trzeciego Świata uwidaczniają nam coraz bardziej rosnący fenomen organizowania się ludzi biednych, których siła organizacyjną mocno rośnie. Ameryka Łacińska, Azja i Afryka szczególnie ukazują tendencję nie tylko do odkrywania, ale i do nowego oceniania starożytnych kultur, które czasem przetrwały tylko w szczątkowych formach, a dziś wydaje się, że przeżywają swój swisty renesans. Nie można również nie dostrzegać faktu ogromnego rozbudzenia świadomości równości społecznej przez współczesną kobietę, która dopomina się o odpowiednie, należne jej miejsce w tworzeniu współczesnej historii, chociaż w różnych częściach globu ziemskiego dopomina się nieraz dopiero o swoje prawa podstawowe. Tak samo proces sekularyzacji obejmuje coraz to szersze kręgi społeczeństwa na całym świecie ujawniając się coraz to bardziej w negatywnych dla człowieka skutkach. Wielki niepokój budzą coraz to bardziej wzrastające arsenały różnych rodzajów broni, szczególnie nuklearnej, oraz widmo katastrofy ekologicznej o zasięgu ogólnosiwiatowym. Tak samo nie można przymykać oka na wzrastanie fundamentalizmu w różnych religiach i ideologiach, co napawa nie tylko niepokojem, ale i przerażeniem.

Oto niektóre cechy charakterystyczne współczesności, które brali pod uwagę uczestnicy Plenarnej Sesji Katolickiej Federacji Biblijnej odbywającej się w stolicy Kolumbii Bogocie w dniach od 27 czerwca do 6 lipca 1990 r. Zasadniczym tematem tejże Sesji Plenarnej była „Biblia w nowej ewangelizacji”, a hasłem były słowa z Apokalipsy: „Oto czynię wszystko nowe” (Ap 21,5). Pojęcie „nowa ewangelizacja” zostało przejęte z nauczania obecnego papieża Jana Pawła II. Po raz pierwszy użył on tego wyrażenia w przemowie do biskupów z Ameryki Łacińskiej w 1984 r.

Sesja w Bogocie była już czwartą z kolei Sesją Plenarną Katolickiej Federacji Biblijnej. Pierwsza odbyła się w Wiedniu w 1972 r., druga na Malcie w 1978, trzecia w Bangalore w 1984. Inspiracją do powstania Federacji była konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym *Dei Verbum*, która stwierdziła, że „słowo Boże powinno być po wszystkie czasy wszystkim dostępne”. I właśnie kardynał Augustyn Bea z polecenia papieża Pawła VI dał bezpośredni impuls do powołania do życia Światowej Katolickiej Federacji Apostolatu Biblijnego (The World Catholic Federation for the Biblical Apostolate). IV Sesja Plenarna zmieniła nieco nazwę skracając ją. Obecna nazwa brzmi: Katolicka Federacja Biblijna (The Catholic Biblical Federation). Obecnym przewodniczącym Federacji jest biskup Livorno Alberto Ablondi, jej sekretarzem generalnym werbista

Ludwig Feldkämper, a siedzibą Federacji jest Stuttgart. Najogólniej można powiedzieć, że Federacja oprócz promowania różnych form apostołatu biblijnego na wszystkich kontynentach, pomaga również w tłumaczeniu Biblii na różne języki oraz w jej rozpowszechnianiu.

Sesje plenarne odbywają się, zgodnie ze statutem, co 6 lat i starają się wypuklić jakiś specyficzny aspekt apostołatu biblijnego. Obecna sesja odbyła się w Ameryce Łacińskiej, w tym jakże żywotnym, ale i burzliwym kontekście życia eklezjalnego. Wybierając Amerykę Łacińską na miejsce spotkania miano na uwadze nie tylko zbliżającą się rocznicę 500-lecia ewangelizacji Ameryki, ale również pewne nowatorskie osiągnięcia Kościoła w Ameryce Łacińskiej na polu apostołatu biblijnego. Niewątpliwie przedstawiciele Ameryki Łacińskiej mieli wielki wpływ na przebieg obrad, chociaż nie taki, jak wielu oczekiwano.

W Sesji Plenarnej w Bogocie brało udział ponad 160 przedstawicieli ponad 70 krajów, w tym, warto zaznaczyć, był przedstawiciel Litwy, Rumunii, Węgier, Czechosłowacji i Polski. Poza pełnoprawnymi uczestnikami Sesji Plenarnej brali udział jeszcze wolni słuchacze z różnych krajów. W Bogocie wygłoszono dwa wiodące referaty. Pierwszy wygłosił biskup z Nigerii J. Onaiyekan na temat „Konstytucja Dei Verbum po 25 latach a dokumenty końcowe z Malty i Bagalore”: było to głównie zaproszenie do analizy i refleksji nad apostołatem biblijnym w przestrzeni ostatnich lat. Drugi referat „Biblia w nowej ewangelizacji” wygłosił karmelita holenderski, długie lata pracujący w Brazylii, Carlos Mesters.

Interesujące dyskusje i refleksje na kanwie referatów w grupach, tworzonych na bazie różnych kryteriów, doprowadziły do dokumentu końcowego o szerokich horyzontach i pogłębionej treści. Refleksja nad nową ewangelizacją przybrała głównie wydźwięk egzystencjalny, społeczno-polityczno-ekonomiczny i „ogólnoreligijny”. Jakby na drugim planie pozostał kontekst eklezjalny. Zmiany zachodzące na świecie, o których wspominałem na początku, wymagają szukania nowych metod i dróg ewangelizowania świata. I właśnie ożywienie apostołatu biblijnego ma być tym bardzo ważnym aspektem tej nowej ewangelizacji.

Apostołat biblijny powinno się rozwinąć na różnych płaszczyznach życia Kościoła np. kerymatyczne przepowiadanie, katecheza, liturgia, refleksja teologiczna, duszpasterstwo specjalistyczne itp. Te wszystkie płaszczyzny powinny uwzględnić nowe odczytywanie Biblii w świetle zachodzących zmian. Mówiono również o konieczności objęcia apostołatem biblijnym całego Kościoła, tak by przenikał on cały Kościół uniwersalny jak i poszczególne kościoły lokalne. Biblia powinna stać się dobrą nowiną w konkretnym życiu wszystkich ludzi.

Nowe sposoby odczytywania Biblii i nowe odkrywanie jej bogactwa powinno jednak iść w łączności z tradycją Kościoła. Jednak apostołat biblijny powinien pomóc odkryć i wyjaśnić powołanie człowieka w konkretnej rzeczywistości. Biblia powinna pomóc zrozumieć znaczenie życia poprzez cierpienie, radość, pracę, poprzez służbę dla innych.

Biblia powinna być bardziej widoczna tak w życiu Kościoła, jak i poszczególnych wiaryzących. Dlatego zaapelowano do Konferencji Episkopatów o nadanie apostołatowi biblijnemu priorytetu w duszpasterstwie kościołów lokalnych, proponując między innymi obchodzenie Roku Biblijnego czy też niedzieli, tygodni biblijnych, aby przez to wspólnotom eklezjalnym bardziej zaakcentować wartość słowa Bożego. Sesja Plenarna zwróciła się również z apelem do biskupów o poświęcenie następnego Synodu Biskupów problematyce biblijnej. Natomiast do uczestników odbywającego się Synodu w tym roku w Rzymie zwrócono się z prośbą, aby w dyskusji nad formacją kapłańską uwzględniono nie tylko formację egzegetyczną, ale również taką formację biblijną, która pomogłaby im zaangażować się w apostołat biblijny.

Końcowy dokument z Bogoty zawiera również praktyczne zalecenia dla Katolickiej Federacji Biblijnej, aby szła w kierunku decentralizacji i opracowała rozwinięcie struktur regionalnych jak subregionalnych.

Praktyczne zalecenia dla uczestników Sesji Plenarnej jak i do instytucji zrzeszonych w Katolickiej Federacji Biblijnej zostały ujęte zasadniczo w pięciu punktach.

1. Opracowywanie materiałów potrzebnych do duszpasterstwa biblijnego. Pojawiły się silne postulaty szczególnego zaangażowania się poprzez mass media.

2. Tworzenie struktur apostołatu biblijnego. Głównie chodzi tutaj o instytuty, centra biblijne czy komisje biblijne, które będą nastawione nie tylko na naukową interpretację Biblii, ale będą przygotowywały do apostołatu biblijnego.

3. Formacja persoleny. Chodzi tutaj głównie o przygotowywanie animatorów z laikat, żeby Biblia była nie tylko domeną duchowieństwa, ale również ludzi świeckich.

4. Wypracowywanie nowych form apostołatu biblijnego. Ma się tutaj na uwadze głównie przesunięcie akcentu na wspólnotowe, a nie tylko indywidualne interpretowanie i odczytywanie Biblii.

5. Apostolat biblijny powinien pomóc wierzącym odpowiedzieć szczególnie na wyzwania dnia dzisiejszego. Tymi wyzwaniami są głównie:

- a. inkulturacja chrześcijaństwa szeroko pojęta;
- b. dialog z innymi religiami;
- c. rosnący fundamentalizm religijny;
- d. społeczno-ekonomiczno-polityczne wyzwania (tutaj uczestnicy proponowali biblijny szabat lub Rok Jubileuszowy, jeszcze przed 2000 rokiem, w którym przekreśliłoby się zadłużenie narodów biednych, a będące wynikiem ogromnej niesprawiedliwości społeczno-ekonomicznej);
- e. biblijne spojrzenie na rolę kobiety w Kościele;
- f. problem ekologiczny.

Spotkanie w Bogocie ukazało, że apostołat biblijny staje się coraz to bardziej powszechny w Kościele, chociaż jest jeszcze sporo do zrobienia. Myśląc u progu trzeciego tysiąclecia o nowej ewangelizacji uczestnicy IV Sesji Plenarnej doszli do wniosku, że najwłaściwszą metodą jest sięgnięcie do źródeł. I właśnie Biblia w tym podzielonym, zróżnicowanym świecie może i powinna stać się „miejscem” wspólnego spotkania i punktem wyjścia do zmiany na lepsze. Słowo Boże jest w stanie pobudzić ludzi do ożywienia i konkretyzowania nadziei na budowanie królestwa Bożego już tu na ziemi. Warto tutaj również zacytować słowa papieża Jana Pawła II z posłania przekazanego uczestnikom w Bogocie. Doceniając wartość apostołatu biblijnego napisał między innymi, że „przez dawanie Biblii ludziom będziecie im dawać samego Chrystusa, który nasycą tych, którzy są głodni i spragnieni słowa Bożego, prawdziwej wolności, sprawiedliwości, chleba i miłości”.

Warszawa

KS. KONRAD KELER SVD

Zdzisław Jan Kapera

III MIĘDZYNARODOWE KOŁOKWIUM QUMRANOLOGICZNE (KRAKÓW—MOGILANY 1991)

W dniach 20—25 lipca 1991 r. odbyło się w Mogilanach k. Krakowa trzecie już z kolei międzynarodowe kołokwium qumranologiczne. Poświęcone było ono uczczeniu czterdziestu lat badań Józefa Tadeusza Milika nad rękopisami znad Morza Martwego. Postaci tej nie trzeba by przypominać, gdyby nie fakt, że ten wybitny wychowanek KUL-u, (ur. w r. 1922 w Seroczynie, k. Sokołowa Podlaskiego), jeden z najznakomitszych hebraistów i epigrafików zachodniosemickich XX-go wieku pozostaje praktycznie postacią nieznaną w Polsce. W r. 1968 ukazało się w niewielkim nakładzie 2000 egz. tłumaczenie na język polski kompendium qumranologicznego J.T. Milika p.t. *Dziesięć lat odkryć na pustyni Judzkiej*. Przypomniał też o jego osiągnięciach w r. 1972 śp. ks. Ludwik Stefaniak. I to wszystko. W związku ze zbliżającym się siedemdziesięcioleciem urodzin tego wybitnego uczonego, pozostającego od października 1946 poza granicami kra-